

HỒI 584

Chiến Trường Dạ Thoại

N

ến chiều, Từ Từ Lãng tới Từ Giản, đại quân hai vạn năm ngàn người của Vương Thế Sung lục tục kéo tới, cắm trại hai bên thành trì, phía bên kia Lý Thế Dân cũng lập một trại khác trên đồi cao, bên ngoài trại của La Sĩ Tín, nơi mà đêm qua Khấu Trọng và Dương Công Khanh theo dõi hư thực doanh trại quân địch. Hai trại hô ứng với nhau.

Lúc này hai bên đều tăng cường công sự phòng ngự cho doanh trại đến tối mịt tối mũi, Từ Từ Lãng đứng ở cửa trại Trung quân báo danh, vệ sĩ canh cửa lập tức chạy vào báo cho Khấu Trọng. Lúc này Khấu Trọng đang bàn bạc với Vương Thế Sung và các tướng, nghe thế cả mừng ra nghênh đón.

Hai người gặp nhau ở cửa trại, đều có cảm giác như lâu lắm rồi mới gặp lại nhau.

Từ Từ Lãng đưa mắt nhìn quanh, thấy ánh mắt của bọn lính đều nhìn về phía họ, khẽ nói: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Khấu Trọng bá vai gã, bước ra ngoài, nói: "Hôm nay ta vừa mới thắng một trận nhỏ, giết được gần ngàn tên địch, khiến lão hồ ly Vương Thế Sung mừng đến nỗi không khép miệng được. Bây giờ ta càng lúc càng nắm chắc có thể đánh lui được Lý tiểu tử, nếu ngươi chịu giúp ta, trận này càng thêm phần thắng."

Từ Từ Lãng cười khố: "Lần này ta đến đây không phải giúp ngươi đánh trận mà là có chuyện khác. À! Đối với Lý Thế Dân ngươi không nên khinh thường, nếu không lần sau ta phải đến nhận xác ngươi."

Khấu Trọng ái ngại nói: "Ta cũng biết Từ Lãng ngươi sẽ không hồi tâm chuyển ý, chỉ có điều phải nói ra nguyện vọng, không có ngươi đứng một bên cười đùa khoác lác, ngày tháng sẽ rất buồn. Cả đời chỉ có hai huynh đệ, thế mà ai đi đường nấy, đúng là tạo hóa trêu người. Chẳng phải ngươi cải trang thành Tư Đồ Phúc Vinh gạt Trì Sanh Xuân đó sao? Tại sao rảnh rỗi đến thăm ta?"

Từ Từ Lãng cười khố không nói.

Khấu Trọng ngẩn người: “Có phải là đến khuyển ta không nên tranh giành thiên hạ đúng không?”

Từ Từ Lãng khịt mũi: “Ta chẳng tốn hơi tốn sức vì điều này nữa, tên ngoan cố nhà ngươi, đi nào!”, rồi triển khai cước pháp, phóng về phía bắc.

Khấu Trọng cả cười: “Lâu lắm rồi bọn ta không tỷ thí cước lực, xem thử ai chạy nhanh hơn.”

Rồi đuổi theo phía sau lưng Từ Từ Lãng, hai người một trước một sau phóng như bay đến nơi không có ánh lửa rọi tới, khi đến một ngọn đồi nhỏ cách doanh trại hai bên ba dặm, Từ Từ Lãng đột nhiên đứng khựng lại.

Khấu Trọng đứng bên cạnh: “Hảo tiểu tử! Chỉ kém có một chút mà không đuổi theo người nổi.”

Từ Từ Lãng phẫn khởi: “Ta cũng không cắt đuôi được ngươi.”

Khấu Trọng bá vai gã thật chặt, chỉ về phía doanh trại của Lý Thế Dân nói: “Quân Đường được huấn luyện kỹ càng, kỷ luật nghiêm minh, ở Trung thổ ta chưa bao giờ gặp một đội quân như vậy, ngày mai ta sẽ đánh đến sống đến chết với Lý Thế Dân trên chiến trường rộng lớn này, xem thử Huyền Giáp thiên binh tung hoành vô địch lợi hại đến mức nào?”

Từ Từ Lãng ngạc nhiên: “Chẳng phải ngươi vừa nói đã thắng y một trận sao? Tại sao lại có vẻ như chưa giao thủ với Lý tiểu tử?”

Khấu Trọng thở dài: “Hôm nay ta chỉ giao chiến với lão Tần và lão Trình, hơn nữa may mắn thắng trận, tất cả đều là vì La Sĩ Tín mới hàng Lý Thế Dân, nôn nóng lập công cho nên ta mới có lợi.”

Từ Từ Lãng lảng sang chuyện khác: “Lão Bạt vẫn chưa tìm ngươi sao?”

Khấu Trọng cười đáp: “Y đi gặp người tình đầu tiên, e rằng thế nào cũng phải quyến quít với nhau một thời gian, hà! Hy vọng y không thay đổi vì tình cảm yếu mềm, bỏ Thâu Thiên kiếm mà sống cuộc sống uyên ương thần tiên!”

Từ Từ Lãng cười mắng: “Thì ra tên tiểu tử nhà ngươi vừa ích kỷ vừa không có lòng tốt, lão Bạt chịu đựng chân vì một nữ nhân, lẽ ra ngươi phải mừng cho y mới phải chứ.”

Khấu Trọng thở dài: “Chắc ngươi biết ta đang nói đùa. Lão Bạt là người như thế nào, ta và ngươi đều hiểu rõ nhất. Hà! Đừng nói vớ vẩn nữa, gã quái đản Âm Hiến Hạc có phải đến Trường An tìm Trì Sanh Xuân trả thù không?”

Từ Từ Lãng rầu rĩ: “Vẫn chưa thấy bóng dáng y, ta thật lo lắng.”

Khấu Trọng thốt: “Lo lắng cũng vô dụng, chỉ đành mong y người tốt gặp may. Lần này người đến đây có chuyện gì quan trọng không?”

Từ Từ Lãng nói: “Chuyện này một lời khó nói hết, ngồi xuống rồi nói.”

Hai người ngồi xuống đất, Từ Từ Lãng đưa mắt nhìn thành Từ Giản ở phía xa, khẽ thốt: “Ta gặp Thạch Chi Hiền ở Trường An, còn giao thủ với y nữa.”

Khấu Trọng thất thanh: “Cái gì?”

Từ Từ Lãng kể lại mọi việc ở Trường An, cuối cùng nói: “Nếu chờ thương thế của Thạch Chi Hiền khỏe hẳn lại, ta hoặc người gặp y chắc chắn sẽ chết. Ma công của Thạch Chi Hiền đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, dù là Chúc Ngọc Nghiên cũng phải thua y một đoạn.”

Khấu Trọng dăm chiêu: “Điều này đương nhiên, nếu không Chúc Ngọc Nghiên không cần sử dụng chiêu Ngọc Thạch Câu Phần, người hiểu Thạch Chi Hiền nhất, rốt cuộc đã tìm ra được cách hóa giải Bất Tử ấn pháp của y không?”

Từ Từ Lãng lắc đầu: “Ta chỉ tìm ra được một chút manh mối, nhưng không dám khẳng định có hiệu quả hay không, vấn đề là Ảo Ma thân pháp của y đã kết hợp với Bất Tử ấn pháp, chẳng thể nào tìm được sơ hở.”

Khấu Trọng dứt khoát: “Ta không tin y có thể trở thành tên ác ma không thể nào đánh bại nổi, chỉ cần là con người thì có nhược điểm, chẳng hạn như Ngọc Thạch Câu Phần của Chúc Ngọc Nghiên có thể làm y trọng thương. Bây giờ nội thương của y vẫn chưa hết, cũng có khả năng nặng hơn vì kịch chiến với người, bây giờ là cơ hội ngàn năm có một để giết y, hơn nữa bọn ta lại biết y đang ở đâu.”

Từ Từ Lãng nhìn gã chằm chằm, trầm giọng: “Người có thể phân thân được sao?”

Khấu Trọng đưa mắt nhìn về phía doanh trại Lý Thế Dân, nói: “Nếu huynh đệ Từ Từ Lãng của ta có nạn, Khấu Trọng này có thể vứt bỏ mọi thứ.”

Từ Từ Lãng nói: “Việc gì cũng có chậm gấp nặng nhẹ, người bỏ đi như thế làm sao ăn nói với Dương Công Khanh, huống chi ta sẽ trở về Trường An hóa thân thành Tư Đồ Phúc Vinh, tạm thời chắc không nguy hiểm.”

Khấu Trọng buồn bã: “Ta phải ở đây xem tình hình phát triển như thế nào rồi mới quyết định lúc nào về Trường An cùng người tiêu diệt Thạch Chi Hiền, chấm dứt mọi thứ. Một ngày không trừ Thạch Chi Hiền, hậu họa vô cùng.”

Từ Từ Lãng lại kể chuyện Linh Lung Kiều bị Dương Mạc và Khoát Yết truy sát, nhờ gã ra tay tương cứu, đương nhiên không nhắc đến tâm sự của Linh Lung Kiều.

Khấu Trọng ngo ngẩn một hồi mới nói: “Nàng về nhà cũng tốt, cho thấy cuối cùng nàng đã nhìn rõ bộ mặt gian xảo của Vương Thế Sung. Như vậy người của Đại Minh Tôn giáo đã đến Lạc Dương. Con mẹ nó, Nguyên Tử mới là ai, chắc không phải tên gốc Ngọc Thành chứ!”

Từ Từ Lãng thốt: “Ta tuyệt đối không hy vọng người đoán trúng, nhưng cơ hội rất lớn. Người và ta đều hiểu rõ tư chất của Ngọc Thành, căn cơ của y rất vững chắc. Đây là chuyện khiến người ta đau đầu, người không những phải cẩn thận Đại Minh Tôn giáo, mà con phải coi chừng Dương Hư Ngạn, ta và Hầu Hi Bạch đoán rằng y phụng lệnh Lý Uyên đến hành thích người.”

Khấu Trọng hừ mũi nói: “Ta sợ y sao?”

Từ Từ Lãng nói: “Đừng quá khinh địch, trong tình huống bình thường y đương nhiên không làm gì được người, nhưng nếu Từ Giản thất thủ, các người buộc phải quay về Lạc Dương, sau đó Lý Thế Dân xua quân tấn công thành, Khấu Trọng nhà người đánh đến đuối sức, Dương tiểu tử dưỡng đủ tinh thần sẽ thừa cơ tấn công người, đừng quên rằng y được Thạch Chi Hiền truyền cho Ảo Ma thân pháp, là thích khách thuộc hàng đệ nhất.”

Khấu Trọng tự tin: “Ta sẽ không thua trận Từ Giản này.”

Từ Từ Lãng lo lắng: “Đừng quá tự tin, vấn đề có thể xảy ra ở Vương Thế Sung. Những điều ta muốn nói đã nói xong rồi! Bây giờ ta phải đi gặp Lý Thế Dân.”

Khấu Trọng thất thanh: “Cái gì?”

Từ Từ Lãng nhún vai: “Có gì mà lạ đâu. Thế lực của Ma môn đã cắm rễ trong nhà y, bọn ta đều là bằng hữu cũ, về tình về lý ta cũng phải cảnh cáo y một tiếng, đúng không?”

Khấu Trọng cười khổ: “Những điều Tử Lãng người nghĩ ra, chắc là không sai. À! Nếu ta quỳ xuống cầu xin người, người có chịu ở lại đây giúp ta thắng một trận không? Sau đó cả hai bọn ta yên lòng đối phó với Thạch Chi Hiền, liền thủ pháp Bất Tử ấn pháp con mẹ gì đó của y. Trường Sinh đấu với Bất Tử, bọn ta đều ngang tay nhau, nhưng binh lực của bọn ta gấp đôi y.”

Từ Từ Lãng xoay người bực bội hỏi: “Người có làm như vậy không?”

Khấu Trọng cười ha hả: “Đương nhiên là không. Bây giờ lão tử là nhân vật lớn, hà! Có gì đáng cười, đi tìm hảo bằng hữu Lý tiểu tử của ngươi đi!”

Từ Từ Lăng mỉm cười: “Nói cho ta biết, có phải ngươi thật sự muốn trở thành một Dương Kiên khác, thống nhất thiên hạ rồi lên ngôi Hoàng đế không?”

Khấu Trọng nhìn gã chằm chằm, chậm rãi từng chữ: “Có phải sau khi ta trả lời câu hỏi này, ngươi sẽ không còn nghi ngờ ta không. Đối với bất cứ ai ta có thể nói dối, nhưng tuyệt đối không lừa gạt hảo huynh đệ Từ Từ Lăng của ta. Ta chưa hề mong muốn trở thành Hoàng đế, nhưng thống nhất thiên hạ thì trăm họ mới được sống yên vui, đó là ước mơ của ta. Binh pháp chính là đạo pháp, đối với Khấu Trọng này, thể hiện cao nhất của võ đạo chính là dùng võ lực để đối lấy thái bình cho thiên hạ, ta tin làm đúng với lương tâm của mình. Nếu Sư Phi Huyền chọn lựa là ta chứ không phải Lý tiểu tử, thì Từ Từ Lăng ngươi cũng không cần phải thấy ái ngại.”

Từ Từ Lăng cười khò: “Hảo tiểu tử, cuối cùng đã nói ra nỗi bất mãn trong lòng rồi. Nếu mục tiêu của ngươi chỉ là hy vọng thiên hạ thái bình, vậy thì tất cả đều dễ thương lượng, con bà ngươi!”

Khấu Trọng bá vai Từ Từ Lăng, mỉm cười: “Một câu thật lòng nhất, chính là Khấu Trọng này phải thắng, chẳng những phải thắng trận Từ Giản, mà là phải chiến thắng tất cả các trận trong cuộc tranh giành thiên hạ, là kiểu tu luyện lấy chiến dưỡng chiến như lão Bạt. Khi ta thống nhất thiên hạ, trong khoảnh khắc xây dựng bá nghiệp, chính là khoảnh khắc công đức viên mãn. Lúc đó làm phiền Từ Từ Lăng mời Phi Huyền tiên tử xuống núi chọn cho ta một Hoàng đế khác, về mặt này năng giỏi hơn huynh đệ bọn ta nhiều.”

Từ Từ Lăng bật cười nói: “Hy vọng ngươi không bị thắng lợi che khuất lý trí, chưa giao thủ với Lý tiểu tử mà đã làm ra vẻ nắm chắc phần thắng. Lý Thế Dân không phải là hạng tầm thường, ít nhất về mặt chế ngự các tướng lĩnh cũng hơn ngươi nhiều, còn về binh pháp chiến lược, phải đánh xong trận này mới rõ.”

oOo

Khấu Trọng trở về doanh trại, trong lòng vẫn nhớ đến Từ Từ Lăng, cũng có chút hối hận, lần đầu tiên gã nói nặng lời với Từ Từ Lăng như vậy, bởi lúc này Từ Từ Lăng đang gặp

Lý Thế Dân, khiến lòng gã thấy khó chịu. Bây giờ cảm giác khó chịu đó đã biến mất, gã bắt đầu có thể hiểu được nỗi khổ và nỗi mâu thuẫn trong lòng Từ Từ Lãng.

Hơn ai hết, gã hiểu rõ Từ Từ Lãng, Từ Lãng là kẻ rất tốt bụng, thương xót cho bá tánh, lúc nào cũng lo lắng cho thiên hạ. Nếu chẳng phải vì Khấu Trọng gã, nói không chừng Từ Từ Lãng đã giúp Lý Thế Dân thống nhất thiên hạ, bước lên ngôi hoàng đế. Nhưng vì gã và Lý Thế Dân xung đột về con đường tranh bá, điều Từ Từ Lãng có thể làm là đứng ngoài cuộc, từ đó có thể thấy trong lòng Từ Từ Lãng đang rất đau khổ và mâu thuẫn.

Nếu bây giờ Khấu Trọng không có gì vướng bận thì dễ giải quyết. Nhưng bây giờ gã đã bước chân vào quá sâu, không thể lui được nữa, Thiếu Soái quân, Dương Công Khanh và tướng sĩ của y, sự ủng hộ và kỳ vọng của Tống Khuyết đều là những thứ gã không thể nào buông bỏ được, huống chi Lý Thế Dân vẫn chưa phải là người kế thừa của Lý Uyên.

Vừa bước vào cửa trại, Ma Thường chạy ra nói: "Vương Thế Sung đòi gặp Thiếu soái, y đang ở trên thành lâu."

Khấu Trọng thầm than, nghĩ bụng lần này lão hồ ly chẳng biết đang giở trò gì.

oOo

Lý Thế Dân cho tả hữu lui ra ngoài, trong căn soái trướng rộng rãi chỉ còn lại y và Từ Từ Lãng, y kéo tay Từ Từ Lãng ngồi xuống chiếu giữa trại, rồi mới buông tay gã ra, phần khởi nói: "Suýt nữa bọn chúng đã không chịu ra ngoài. Bởi vì bọn chúng sợ huynh đến hành thích ta cho Khấu Trọng. Hà! Từ Từ Lãng là người thế nào, bọn chúng không hiểu huynh. Đêm nay nhất định bọn ta phải nói chuyện cho vui vẻ."

Từ Từ Lãng nhớ lại vẻ miến cưỡng của bọn Trương Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, Bàng Ngọc... cười khố: "Lúc này khi ta và Khấu Trọng chia tay, lời cuối cùng hắn nói là bọn ta vĩnh viễn là huynh đệ, ý muốn nói rằng dù ta đối xử với hắn như thế nào, thậm chí bán đứng hắn, hắn vẫn xem ta là huynh đệ."

Lý Thế Dân cười ha hả: "Từ Từ Lãng bán đứng bằng hữu? Lý Thế Dân này là người đầu tiên không tin. Lần này Từ Lãng từ xa đến đây, lần lượt gặp Khấu Trọng và tiểu đệ, chắc là có chuyện gì gấp gáp lắm?"

Từ Từ Lăng chuyển lời của Hầu Hi Bạch, cuối cùng nói: “Phụ hoàng của huynh đã hoàn toàn bị bọn nữ nhân và tiểu nhân có mưu đồ xấu xa che mắt, xem huynh như là Dương Quảng, còn Lý Kiến Thành là Dương Dũng, chẳng còn đạo lý gì nữa, Thế Dân huynh có tính toán gì?”

Lý Thế Dân trầm mặt, thở dài: “Không ngờ thủ đoạn của Ma môn lại lợi hại như vậy, hừ! Song thiên hạ ngày nào chưa thống nhất, Lý Thế Dân này vẫn còn có giá trị lợi dụng. À! Nói thẳng ra, ta cũng không biết làm thế nào, Tử Lăng có lời khuyên gì cho ta không?”

Từ Từ Lăng bình thần thốt: “Một ngày Thế Dân huynh chưa trở về Trường An, không ai làm gì được huynh.”

Lý Thế Dân giật mình: “Phải chăng Tử Lăng ngầm bảo ta phải tự lập ở Quan ngoại?”

Tử Lăng trầm giọng: “Tướng ở ngoài, không nhận lệnh vua. Trừ phi Thế Dân huynh có thể nắm chắc tình thế, nếu không sau khi trở về Trường An sẽ rơi vào thế hoàn toàn bị động, mặc cho người ta giết mổ. Bây giờ Thạch Chi Hiền đã luyện thành Ma công, chẳng còn sơ hở, e rằng trong thiên hạ khó có người kèm chế được ư.”

Lý Thế Dân cười khở: “Thật không dám giấu, điều ta lo lắng nhất bây giờ không phải là cuộc đấu tranh trong nội bộ gia tộc hoặc âm mưu của Ma môn mà là sự uy hiếp của Khấu Trọng và Tống Khuyết, đó là con ác mộng của trên dưới Trường An, cũng là nỗi lo của Phi Huyền, nếu không thể nhân lúc trước khi Tống Khuyết đánh lên phía bắc mà tiêu diệt Thiếu Soái quân của Khấu Trọng, thiên hạ sẽ rơi vào cục diện Nam Bắc phân tranh, lúc đó người Đột Quyết đánh vào, chúng tôi sẽ không đủ sức phản kích.”

Từ Từ Lăng lẩm bẩm: “Khấu Trọng và Tống Khuyết?”

Lý Thế Dân thần sắc nặng nề: “Thế Dân không phải tin vào lời đồn vô căn cứ, ta vừa nhận được tin tức từ miền Nam, Tống Khuyết đang tập hợp binh lực tại Lĩnh Nam, chiến binh Ly Liều cộng thêm binh lính huynh đệ con cháu của Tống gia, binh lực lên đến mười vạn. Ta đoán thời gian triệu tập và trang bị phải đến hai đến ba tháng, rồi lại cần thêm ba tháng đến nửa năm huấn luyện và diễn tập, lúc đó Tống Khuyết đích thân cầm đại quân đánh tới phía đông, nếu lại có thêm Thiếu Soái quân của Khấu Trọng và ư, trong thiên hạ ai có thể chống đỡ nổi?”

Từ Từ Lăng nhíu mày: “Tống Khuyết bắt đầu động viên?”

Lý Thế Dân thốt: “Cho nên ta chỉ còn thời gian nửa năm tấn công Lạc Dương và bình định phía bắc, nếu không chẳng ai đoán được biến cố sẽ xảy ra trong tương lai.”

Từ Từ Lãng cười khở: “Tổng Khuyết lại thêm Khấu Trọng, ôi! Thế Dân huynh hiểu được bao nhiêu về Tổng Khuyết?”

Lý Thế Dân thở dài: “Người này hùng tài đại lược, hiểu biết sâu xa, chẳng những là thống soái tinh thông binh pháp mà còn là người hiểu rõ địa thế sông núi trong thiên hạ, trên chiến trường là mãnh tướng vô địch. Thủ hạ xem y như thiên thần, trung thành cẩn cẩn với y. Nếu lại có thêm Khấu Trọng giúp y, chẳng khác gì như hổ thêm cánh, giao phong trên chiến trường với họ, không ai nắm được phần thắng.”

Từ Từ Lãng cười khở: “Khấu Trọng nói hấn chỉ có hứng thú giành lấy thiên hạ để bá tánh sống yên vui chứ không có dã tâm làm Hoàng đế. Ta phải nói thế nào đây?”

Lý Thế Dân lặng lẽ nhìn gã, một hồi sau mới hỏi: “Quan hệ giữa bọn ta ra nông nổi này, có phải là vì Tú Ninh không?”

Từ Từ Lãng cứng họng.

Lý Thế Dân gượng gạo thốt: “Tú Ninh vẫn chưa nói gì với ta nhưng ta đoán ra từ tình huống hôm đó. Chúng ta vốn thân thiết nhau, Khấu Trọng đột nhiên từ chối lời đề nghị của ta, lại còn lấy sổ nợ bỏ đi, quan hệ giữa ta và y trở nên xấu hơn, bây giờ còn phải đối mặt trên chiến trường. Giả sử có một ngày Khấu Trọng không may mất mạng trong tay Lý Thế Dân này, Từ Lãng sẽ đối xử với ta như thế nào?”

Từ Từ Lãng bình thản đáp: “Ta chỉ đến xin Tần vương cho ta đem di thể của gã về Tiểu cốc an táng.”

Lý Thế Dân thở dài: “Hoặc giả kẻ chết là Lý Thế Dân này, tin rằng Khấu Trọng cũng sẽ đối xử tử tế với di hài của ta, thiên hạ lọt vào tay Khấu Trọng còn đỡ hơn lọt vào tay Thạch Chi Hiền.”

Từ Từ Lãng hiểu vì y nghe nói Lý Uyên bị Ma môn khống chế, cho nên sinh ra cảm xúc mới nói lời như vậy.

Lý Thế Dân lại nhìn gã chăm chú, nói: “Từ Lãng có biết trước khi Phi Huyền trở về Tịnh Trai đã từng đến Trường An tìm ta, trò chuyện với ta gần hai canh giờ, nhờ vậy ta có được nhiều lời gợi ý có ích.”

Từ Từ Lãng dâng lên cảm giác khó hiểu trong lòng, cũng giống như bóng dáng Sư Phi Huyền tái hiện trong nhân thế, đương nhiên không phải là thật, bởi nàng quyết định lánh đời, cho nên phải gặp Lý Thế Dân lần cuối.

Hỏi với giọng bẽ bàng: “Phi Huyền đã nói những gì?”

Lý Thế Dân lắc đầu: “Nàng chủ yếu hỏi ta về tình hình của Lý gia, bây giờ ta mới hiểu tại sao nhân vật kiệt xuất đời trước, sau khi Bích Tú Tâm bị Thạch Chi Hiền hại chết lại đau đớn đến thế! Bởi vì trước mắt có một ví dụ là Phi Huyền, ai có thể không sinh lòng ngưỡng mộ vì lòng dạ cao thượng, nét đẹp như thiên tiên hạ phàm của nàng, nhưng chỉ đành giấu tình yêu ấy dưới đáy lòng, sợ thể hiện ra sẽ bất kính với nàng.”

Từ Từ Lãng giật mình: “Thế Dân huynh!”

Lý Thế Dân cười khổ: “Đây là lần đầu tiên ta thổ lộ tâm sự với người khác, bởi tiểu đệ hiểu Từ Lãng hiểu cảm nhận của ta hơn bất cứ ai. Nói ra thật là thoải mái!”

Từ Từ Lãng muốn nói gì đấy nhưng lại thôi, ở một mức độ nào đó gã thấy mình may mắn, ít nhất gã và nàng cũng từng trải qua một thời gian yêu đương bên nhau, dẫu chỉ là thuần túy về mặt tinh thần.

Lý Thế Dân lại nói: “Trước khi ra đi nàng nói một câu rất kỳ lạ, câu này có liên quan đến huynh.”

Từ Từ Lãng ngạc nhiên: “Câu gì?”

- o O o -